

slovo

3/2023

Leto

ČASOPIS CIRKEVNÉHO ZBORU ECAV RANKOVCE

Svätodušné sviatky, 28.5.2023, Rankovce

Žime Kristocentrizmus a nie hriehocentrizmus

■ Monika Beňová

Dnešná doba je náročná a ťažká. Tak to počúvame, a tak to aj vnímame. Všade okolo seba vidíme zlé veci, vidíme, ako Diabol a jeho moc hriechu v tomto svete spôsobuje veľa bolesti, smútku a utrpenia. A aj ako kresťania sme tým veľmi poznačení. Neustále máme pocit, že nás hriech premáha, že on je ten, ktorý nám určuje, ako budeme kráčať životom, resp. ako sa budeme neustále boríť so skúmaním svojho života, v čom ešte nie je naozaj kresťanský, teda Kristov a v čom možno je. Stretávam sa s ľuďmi,

ktorí stále, po rokoch od svojho „uverenia“ v Pána Ježiša a od svojho „obrátania sa“ (metanoia) majú pocit, že sú ďaleko od Pána Boha, že nežijú ten správny kresťanský život, nie sú dobrými Božími deťmi, neprezentujú v tomto svete život Božieho dieťaťa. Stále nachádzajú v Biblii, čo by mali, alebo nemali robiť, z čoho by mali neustále robiť pokánie, v čom dodržiajú, alebo nedodržiajú Božie príkázania, čoho sa majú, alebo vlastne musia vzdať. A v konečnom dôsledku sa tak kresťanstvo, resp. ich život s Pánom Bohom a vo viere v Pána Ježiša Krista, stáva pre nich obrovským balvanom.

A tak tu dnes máme síce relatívne veľa kresťanov, ale vysoké percento je „smutných kresťanov“, alebo kresťanov, ktorí stále bojujú s pocitom, že zlyhali. Že sa dostatočne neodovzdali Bohu a dostatočne Mu neslúžia. A potom tu máme deprimovaných kresťanov a sklamaných, že to, po čom túžili – a to, že vzťah so živým Kristom naplní ich život radosťou a pokojom a nádejou – sa nestalo.

V Božom Slove, v Biblii, je jeden veľmi zaujímavý príbeh. Príbeh, ktorý opisuje situáciu izraelského národa, ako kráča púšťou, a to kráčanie je veľmi náročné. A tak, napriek tomu, že vidia Božiu prítomnosť, ktorá ich sprevádza, viac sa začali pozerat

na to zlé, čo ich obkolesovalo. Na púšť, na horúčavu, na únavu a vyčerpanie. V Biblii je to opísané veľmi zaujímavým slovným spojením: „**ľud zmalomyselnel!**“

Presne toto s nami robí naše upriamenie sa na hriech a zlo, ktoré pôsobí v tomto svete. **Zmalomyselníme** – teda stratíme chuť niečo s tým urobiť, niekam sa posunúť dopredu. Upriamenie sa na hriech nás oberá o silu s ním bojovať. Tak, ako upriamenie sa Izraelcov na ťažkosti spojené s ich cestou púšťou. Dokonca zatúžili vrátiť sa späť do Egypta, do otroctva, z ktorého vyšli. Zabudli na úžasný prechod Červeným morom, zabudli na Božie víťazstvo nad Egypťanmi a faraónom, zabudli na Božiu ochranu, na to, že stále sýtil ich hlad a zaháňal smäd. Uprostred púšte! Zabudli na mnohé víťazstva, ktorých boli svedkami. Zrazu sa dostali do situácie – tu a teraz. Teraz sme tu a je nám zle.

A potom bolo ešte horšie. Prišli ohnivé hady. A na ich uštipnutie zomrelo „**mnoho ľudu!**“ Toto robí naše zameranie sa na hriech. Na to, že stále máme obavy, či a kedy hrešíme, či a ako nás dôsledky hriechu, zlo, zasiahne. Začneme sa viac báť o seba, ako dôverovať Hospodinovi. A zomrie „**mnoho ľudu!**“ – mnohí radšej s kresťanstvom skončia. Iní ho prestanú brať vážne. Pre ďalších sa stane len súčasťou ich sociálneho života, ale ničím záväzným, ďalší všetku vinu zvalia na Boha.

Toto je cieľom Božieho nepriateľa. Aby sme sa zamerali sami na seba a prestali pozeráť na nášho Pána a Boha. Aby sme viac rozmyšľali o tom, ako je nám zle a ťažko, než o Božích víťazstvách, ktorých sme boli svedkami. Aby sme sa viac spoliehali na svoju vlastnú rozumnosť a silu než na Božiu múdrosť a Jeho slávu.

To, čo potrebujeme, a k čomu Pán Boh priviedol aj Izraelcov, je, že od seba zdvihneme svoje oči hore.

„Zhotov si serafa a vylož ho na stĺp, a ak sa na neho pozrie ktokoľvek uštipnutý, ostane nažive!“ (4M 21,8).

To je naša jediná záchrana. Prestať sa sústreďovať na seba v tomto svete a na zlo, ktoré je prítomné, a zapozerať sa na „serafa“ na kríži. On je našou záchranou. My nedokážeme odstrániť hriech a zlo z tohto sveta, ale môžeme sa prestať na to sústreďovať. A keď sa sústredíme na Pána Ježiša Krista, na nášho Spasiteľa, zrazu uvidíme oveľa viac než len silu a dopad hriechu. Uvidíme to množstvo dobra a požehnaní, ktoré je okolo nás. Dostaneme novú nádej, že všetko bude dobré. S novou odvahou budeme vedieť ísť a naplňať tento svet dobrom, ktoré cez nás bude prinášať náš Hospodin.

Nebudme a prestaňme byť „hriechocentrickí“, ale staňme sa vo viere „Kristocentrickí“. ■

Verš mesiaca jún

■ Luboslav Beňo

„Daj Ti Boh z nebeskej rosy, zo žírnych strání zeme i hojnosť obilia a muštu!“ 1. Mojžišova 27,28

Aké krásne požehnanie v týchto slovách! Iste sa tu nemyslí pod nebeskou rosou iba dážď, ale nádherné, jemné a hojné požehnanie z nebies Božieho kráľovstva. Zvlášť teraz, keď si jar podáva ruky s letom, sme na požehnanie úrody veľmi citliví a očakávame ho. Kiežby sa už neopakoval vľahnúť suchý rok, aký ani naši najstarší nepamätali so všetkými jeho hrôzami v podobe vojrovej hydry za našimi hranicami či aj inde vo svete a nárastu nezmyselných poloprávď, ktorými sme sa podľa prieskumov zvlášť my Slováci na hanbu „vyznamenali“!

Biblický verš je naozaj krásny, nádherné požehnanie, ale ak si otvoríme Bibliu a pozrieme si, kto ho komu povedal, tak nás možno pravda trochu zamrazí. Tie úprimné slová požehnaní a prania všetkého dobrého totiž vyšli z úst milujúceho otca Izáka, keď kľádol ruky na svojho syna – podvodníka Jákoba. To bolo vtedy, keď starší Ězav išiel na lov, aby pre otca ulovil zviera a pripravil pred požehnaním jeho obľúbené jedlo. Ale chvíľu bez brata využil Jákob, ktorého meno v hebrejčine znamená „úlisník“ a dal otcovi jedlo z mladúckého kozľacieho mäsa a kožu z tých istých zabitých kozliat si natiahol na ruky, aby oklamany slepý otec po hmate spoznal svojho zarasteného miláčika Ězava!

Bolo to v poriadku? Bolo to správne? Jákob slovami dnešného sveta použil ostré lakty a podvod, a tak získal požehnanie, potvrdenie predtým za misu šošovice ukradnutého prvorođenstva.

Ako sa nám čítajú takéto príbehy?

Ukazujú ale na nás samotných, ktorí si sami nezasluhujeme Božie požehnanie. Kolkokrát sme sa aj my zachovali podvodne, keď sme si mysleli, že svojou hranou zbožnosťou presvedčíme Pána Boha? Keď si hovieme, žijeme vo vlastnom sebaklame svojho kresťanstva, v ktorom sme sa presvedčili, že je správne a dobré, ale bez Písma, modlitby a aktívneho života v spoločenstve, ktoré je telom Pána Ježiša Krista to nie je ono.

A potom chceme prijať požehnanie, chceme nebeskú rosu, hojnosť obilia a muštu, jednoducho úspechy a šťastie!

Pán Boh nám ho presne tak ako otec Izák synovi Jákobovi aj tak chce dať. Takí sú už rodičia, že milujú aj svoje menej vydarené, či odbojné dieťa, taký je aj Pán Boh. Ale my aj v takom prípade cítime, že to nie je celkom dobré...

Prajem aj počas prichádzajúceho leta život s Pánom Ježišom, za ktorý sa nebudeme cítiť ani trochu tak ako nehodný Jákob! ■

Gedeon - viera, odvaha, poslušnosť

■ Janette Peková

V knihe Sudcov, v šiestej kapitole čítame o tom, ako sa Izrael pre svoju neposlušnosť dostal do problémov, tentokrát s Midjancami, ktorí lúpili a plienili ich krajinu. Bolo práve po žatve a Gedeon mlátil klasy na mieste, kde sa to zvyčajne nerobí, v preši, v lise, aby ho nebolo vidno.

Vtedy za ním prichádza anjel Hospodinov a hovorí mu: „**Hospodin je s tebou, silný hrdina!**“ (Sudcov 6,12) Gedeon, frustrovaný z toho, ako Midjanci ničia krajinu, rozhorčene reaguje: ak je Hospodin s nami, tak prečo sa nám dejú takéto veci, kde sú tie zázraky, o ktorých nám hovorili otcovia? (Sudcov 6,13) Jeho reakcia mi častokrát pripomína tú našu. Veril v Božie zaslúbenia a zároveň sa bál. Ak sa nebojíme, nie sme poviazaní strachom, máme veľkú šancu zvíťaziť v každej situácii.

Anjel mu na to hovorí: „**Chod' s touto svojou silou a vyslobod' Izrael z rúk Midjancov. Ved' som ťa poslal.**“ (Sudcov 6,14) Gedeon mal v sebe takú zdravú nespokojnosť, ktorá bola jeho silou. Aj my sa potrebujeme našťvať, v tom dobrom zmysle slova, že to takto nemôže ísť ďalej, či sa to týka cirkvi, nášho zboru, našich rodín, nášho zamestnania... Boh je mocný. Chyba je na našej strane. My sa potrebujeme zobudiť, byť nespokojní s tým, že naše ovocie nie je také, aké by

malo byť.

Gedeon bol aj opatrný človek, pýta si znamenie. Ešte sa aj vyhovára, že je z bezvýznamnej rodiny. No Hospodin ho nekarhá, ale hovorí: „**Keď budeš ja s tebou, porazíš Midjancov ako jedného muža.**“ (Sudcov 6,15-21) A vieme, že napokon zvíťazil, s 300 mužmi porazil Midjancov.

Dostáva ďalšie uistenie. V Božom slove je ich neúrekom, tak neplačme, ale chopme sa ich. Vďaka obeti Pána Ježiša už nie sme žobrákmi, ale Božími deťmi ☺

Po uskutočnení znamenia Gedeon konečne prichádza na to, že je to anjel Hospodinov. (Sudcov 6,22-25) Uvedomil si, kto to vlastne s ním hovorí a postaví Hospodinovi oltár, ktorý nazve „Hospodin je spása“. A dostáva ďalšie uistenie: Pokoj s tebou! Neboj sa, nezomrieš.

Kolkokrát Pán Ježiš povedal: Neboj sa, len ver? Musíme poraziť strach, oslobodiť sa, ak chceme zvíťaziť. Budme v tomto ako Gedeon. Robme, čo máme, a ak sme nespokojní, dajme to najavo; to znamená, povedzme to Pánu Bohu. Pán Boh nás uistí: choďte v tejto svojej sile a začnite robiť veci inak. Pokoj s vami, nebojte sa, vyslobodíte sa od strachu. Treba ísť čelom proti obrom, ktorí nám stoja v ceste.

Pán Boh jednal s Gedeonovým strachom a on ide a zbúra Baalov oltár. Keď nás Pán Boh zbaví

strachu, budeme chcieť sa zbaviť temnoty a ísť za Božími cieľmi. Potrebujeme byť odvážni a poslušní. Viera je o tom, ako poraziť strach. Strach je nepriateľ viery. Božia láska vyháňa strach. Identita Božieho dieťaťa je niečo, na čo môžeš byť hrdý.

Nie je to jednoduché, strach sa nedá vypnúť. Medzi úspechom v službe Pánovi a nami stojí častokrát strach. Myslíme, že

nemáme dosť viery, že urobíme chybu, že sa strápnime. Nebojme sa urobiť chybu, Boh je s nami, budme smelí v Pánovi.

Máme toho istého Boha ako mal Gedeon. On sa stretol s anjelom Hospodinovým, my sme sa stretli s Pánom Ježišom, máme Ducha Svätého, poznáme Božie slovo. Bojujme, nech porastie viera a utečie strach. ■

Zdravotné okienko

■ Gabriela Beňová

Leto ako také má mnoho výhod. Keď niekomu poviem, že som väčší fanúšik zimy ako leta, vždy ma zahrnú desiatkami dôvodov, prečo je leto omnoho krajšie. Môžete si skúsiť v hlave vyrobiť podobný zoznam – dovolenka, teplé počasie, zeleň, kvety na záhrade, domáca zelenina zo záhradky, prechádzky, dlhší deň... nebudem vám v ničom z toho protestovať.

Moje dôvody, prečo mám radšej zimu, sa týkajú zvyčajne celkom banálnych vecí, ale leto zo sebou prináša v skutočnosti mnoho zdravotných rizík. Jedným z nich je **tepelný úpal**. Ako vzniká?

No predstavme si situáciu – v lete je vonku teplo, treba sa postarať o záhradku alebo čosi vonku upraviť, spraviť, postaviť (doplňme si každý to svoje). Každému z nás je samozrejme teplo v horúcom prostredí a naše telo je schopné zázračných vecí. Dokáže sa pred teplom chrániť

bez toho, aby sme mu čosi museli rozkázať. Samo o sebe, ako teplo-mer, zaregistruje zmenu teploty prostredia a začne sa pred teplom chrániť.

Človek (ako cicavec) je stvorenie **homoiotermné** – to znamená, že si udržiavame stálu teplotu vo vnútri tela. Je to dôležité na správnu funkciu našich buniek a teda aj orgánov. A teda v prípade zvýšenej teploty prostredia sa začne proces ochrany. Na to máme niekoľko mechanizmov. Z nich niektoré sú menej účinné (potreba si vyzliecť časti oblečenia, chceme sa menej hýbať a viac oddychovať, dokonca sme schopní teplo z tela trochu vyžarovať), a niektoré mechanizmy nám pomáhajú viac. Hlavným spôsobom ochladzovania sa je to, čo nám všetkým príde najviac nepríjemné – potenie.

Bez potenia by sme to v teple dlho nevydržali. Takto dokážeme uvoľňovať z tela teplo aj vtedy, keď

je v prostredí, v ktorom sa nachádzame, vyššia teplota než je teplota nášho tela. Takže nabudúce, keď sa budete v lete potiť a budete sa cítiť nepríjemne, že smrdíte, môžete si pripomenúť, že je to potrebné pre prežitie! Samozrejme, teraz nepodporujem nestaranie sa o vlastnú hygienu. O tom, prečo pot má svoju vôňu, si môžeme povedať inokedy.

Takže, ak sme v lete v záhrade a poctivo trháme burinu, začneme sa prirodzene potiť, aby sme sa pred teplom chránili. Avšak aj potenie nie je dokonalý spôsob ochrany. Po čase sa môže stať, že telo z okolia bude prijímať viac

tepla než ho bude schopné vypotiť, a vtedy sa začne zvyšovať teplota jadra nášho tela. Dochádza k zlyhaniu nášho ochranného systému, teplo sa prestáva odovzdávať a vzniká prehriatie. V našom tele to spôsobí rad nebezpečných situácií, ktorý ohrozuje aj správnu funkciu nášho mozgu.

Prvými prejavmi môžu byť únava, zvracanie, bolesti hlavy a svalov, kŕče, zmeny tlaku, rýchle búšenie srdca. V takomto prípade sa treba ísť ochladiť. Nebezpečné prejavy sú strata vedomia, zvýšená teplota, silná bolesť hlavy a teplá, suchá koža.

AKO SA PRED ÚPALOM CHRÁNIŤ?

1. Vyhybať sa v lete práci vonku v najhorúcejšom čase (v okolí obeda, medzi desiatou a pätnástou hodinou).
2. Obliekať sa do voľného vzdušného oblečenia a vyhýbať sa tmavým farbám.
3. Piť dostatok tekutín. Aj keď mnohokrát ani nie sme smädni, je dobré si sledovať, že pijeme dostatočne veľa vody.
4. Cvičiť až vo večerných, alebo skorých ranných hodinách.
5. Napláňovať si pravidelné prestávky počas práce vonku, počas ktorých je dobré si oddýchnuť a vypiť dostatok tekutín.
6. Vyhnúť sa alkoholu.
7. Vyhnúť sa veľkým porciám jedla.
8. Vyhybať sa mastnému a ťažkému jedlu.
9. Vyhybať sa zvýšenému množstvu kofeínu.
10. Pravidelne každý deň zavolať svojim starým rodičom, ktorí sú vo väčšom riziku (a aj im pripomenúť, že majú piť vodu, keďže starší ľudia menej cítia smäd). ■

Evanjelické služby Božie III. – Predspev

■ Ľuboslav Beňo

Naše služby Božie po úvodnom privítaní začíname – predspevom. V ňom pozývame, resp. vzywame Pána Boha, aby bol medzi nami prítomný.

Ak chceme, aby niekto prišiel pozrieť náš nový dom, alebo len tak prišiel k nám na návštevu, musíme ho najprv pozvať. Pán Boh samozrejme nepotrebuje naše pozývanie, aby bol s nami prítomný, predspev je tu kvôli nám, aby sme cítili, že sme Ho pozvali, teda je Hostom, ba Pánom a my sami aby sme boli takto pripravení.

V rôznych knihách sa môžeme stretnúť s iným názvom pre predspev: *Introit*. Aj je to správnejší názov pre začiatok, pretože slovo „predspev“ v skutočnosti znamená predspievavanie piesne. To si snád' starší pamätajú, keď na večierňach alebo na spievaniach – keďže nebýval organista, tak miestny kantor predspieval verš piesne a ľudia opakovali po ňom.

Každé bohoslužby začínajú introitom, predspevom. V minulosti začínali vždy úryvkom žalmu a podobalo sa to na štýl spevu dnešných antifón. Podľa predpísaného introitu na tú ktorú nedeľu dostali mnohé nedele aj svoje názvy (napr. Cantate, Rogate a pod.) Čo však bolo iné, predspev nespievali všetci, ale iba kňazi, prípadne kňaz a kantor, či chór spevákov. Ostatní len

počúvali. To sa na evanjelickej bohoslužbe už za čias Luthera zmenilo, pretože kňaz na našich bohoslužbách nie je prostredníkom medzi Bohom a ľuďmi, predspev spievajú všetci, kňaz len začne a potom sprevádza ľudí. Kvôli tomu, aby to bolo jednoduchšie, naša cirkev opustila komplikované striedanie sa introitov v každú nedeľu iný a Juraj Tranovský svojim kancionálom z roku 1636 zaviedol v podstate dva predspevy – *Najsvätejší* a *Ó, Ježiši*.

Ten prvý je prepisom starej piesne z 12. storočia *Veni Sancte spiritus* (Príď, Duchu svätý), autorom textu je arcibiskup z Canterbury Stephen Langton, ktorý okrem iného rozdelil text Biblie na kapitoly. Ten druhý vytvoril Tranovský sám. Vianočný predspev *Podakujme* pochádza až zo 4. storočia a aj preto sa nám zdá taký zložitejší a trochu vzdialený.

Okrem týchto základných máme ešte iné, tzv. de tempore určené na slávnostnú polovicu cirkevného roka (adventný, vianočný, pôstny a veľkonočný), ktoré majú viac charakter starých introitov, a potom ešte predspevy určené napr. na večerné bohoslužby (*Pomoc naša...*).

Ale v zásade platí, že každé bohoslužby začínajú pozvaním Pána Boha. Sú modlitbou, ako keď každé ráno pozývame Pána Boha do nášho života, aby bol

Vystúpenia detí po kostoloch, 14. máj 2023, Čakanovce, Boliarov, Rankovce

s nami a sprevádzal nás. Ba celé služby Božie sú v istom zmysle akýmsi predspevom do celého týždňa nášho kresťanského života s Pánom Bohom. V mnohých kalendároch (viac než polovica ľudí na planéte to tak má) sa ešte aj dnes označuje nedeľa ako prvý deň týždňa. (U nás sa to zmenilo až v roku 1978.) V tento prvý deň mávame v kresťanstve bohoslužbu

a oni sú takto predspevom, introitom do nášho kresťanstva. Iste by niekto mohol – ba dnes je to pre mnohých aj moderné, aj keď trochu lenivé – povedať si, že kresťanom môže byť aj bez nedeľnej bohoslužby. No práve na službách Božích sme všetci spolu povzbudení začať a žiť svoju celotýždňovú bohoslužbu. ■

Malé zákraky s Bohom

■ Renáta Tancošová

Volám sa Renáta Tancošová. Som presbyterkou v cirkevnom zbore ECAV Rankovce. Už dlhé roky pracujem s deťmi na besiedke, potom mám biblické skupinky s dievčatami a zo ženami.

Pred tromi rokmi som začala pracovať ako riaditeľka Neziskovej organizácie – Nádej pre Rómov, ktorú založila misionárka z Ameriky, Kristen Wollam. Cez túto neziskovú organizáciu sa moja služba v rómskej misii preniesla nielen do nášho cirkevného zboru, ale aj do spoločenstva apoštolskej cirkvi. Tam som spoznala iných ľudí, iné spoločenstvo, a napokon ma Pán Boh spojil s pastorm Igorom Láslofom, cez ktorého som sa nakontaktovala s ďalším rómskym pastorm z Pavloviec, Marekom Gombárom.

Nakoniec som sa, ani neviem ako, dostala s mojou službou do Bežoviec.

Nikdy som o tejto dedine nepočula a cesta tam pre mňa bola nekonečne dlhá. Cestovali sme hodinu a pol, kým sme sa z Rankoviec dostali do Bežoviec. Informácia, ktorá sa ku mne dostala, bola, že je to dedina, kde nikto nechce ísť slúžiť. Ja som to brala: „no a veď to nič nie je, veď aj ja som Rómka“. Až keď som tam prišla, tak som pochopila, čo mi tým chceli obaja pastori povedať.

Aj ja bývam vo vylúčenej a segregovanej osade a poznám aj chudobu. Dedinka Bežovce sama o sebe je nádherná, ale osada bola ako zlý sen. Plno psov, neskutocná chudoba a keď som videla tie deti, ženy, mužov, bolo mi veľmi smutno. Ako keby Pán Boh zabudol na týchto ľudí. A chcela

som odísť a nikdy sa tam nevrátiť. Moje srdce kričalo k Bohu: „Prečo?“ „Prečo si ma sem poslal?“

Nahlas som ale nepovedala ani slovo. Len som stála a pozerala. A oni na mňa pozerali, ako keby som prišla z inej planéty.

Zoznámili ma s jednou rodinou, Červeňákovcami, ktorým apoštolská cirkev pomohla sa dostať z tejto osady a kúpili si dom v dedine. Trošku som sa upokojila a keď nám tá rodina ponúkla, že môžeme mať skupinky s deťmi u nej na dvore, tak som si pomyslela: „Dobre!“ Jolana a jej manžel Ľubo sú naozaj dobrí a veriaci ľudia, aj ich deti.

Keď som prišla domov, rozprávala som o tom svojmu manželovi a plakala som, a on mi povedal: „Veď tam nemusíš ísť. Nie je to tvoja povinnosť. My máme svoju cirkev, ty nie si apoštolka!“ A vtedy som si pomyslela, že má pravdu. Ale keď som prišla do práce, Kristy mi povedala: „O týždeň ideme do Bežoviec.“

Keď sme o týždeň prišli do Bežoviec, deti nás už čakali. Doniesli sme im sladkosti a potom sme si pre nich pripravili program, spoločne sme spievali a rozprávali im príbehy z Božieho Slova. No, akonáhle som sa chcela detí dotknúť, pohladíť ich tak, ako to robíme u nás na besiedke, tak sa ma báli, odťahovali sa odo mňa a mne bolo ťažko. A opäť, prišla som domov a zvyšok dňa preplakala. No o týždeň sme opäť s Kristy išli a už tam neboli len

deti, ale aj ich mamky. Aj oni chceli počúvať Božie slovo a tak som sa spoznala aj s rodičmi detí. Rozprávali nám o svojom ťažkom živote, o tom, ako nedostávajú sociálne dávky, lebo ľudia z Ukrajiny na nich prepísali autá. A oni im chceli pomôcť. Chceli sa zapojiť do pomoci vojnou utlačenej Ukrajiny a toto bol spôsob, ako mohli pomôcť a navyše, dostali za to zaplatené. (Vtedy som si uvedomila, že je veľmi potrebné, aby v každej vylúčenej komunite boli podporné organizmy – terénna, zdravotná, sociálna práca, ľudia, ktorí poradia i pomôžu. Nikto z tých ľudí si nedomyslel, že táto pomoc pripraví tieto rodiny o to málo peňazí, ktoré im sľubuje sociálna dávka). A nevedia si nájsť ani prácu a ťažko ich zamestnajú bez vzdelania. Skoro každá z rodín má 7, 8 detí a žijú vo veľmi zlých sociálnych, hygienických i zdravotných podmienkach. A predsa, život majú ťažký, ale neskutočne milujú Pána Boha a ja som si v Bežovciach našla veľa priateľiek. Ich deti milujem a oni miluju mňa. Teraz, keď k nim idem, tak ma čakajú a rozbehnú sa ku mne, a ja môžem každé dieťa pohladíť. A keď odchádzam, tak mňa a Kristy objímu a keď som im povedala pred Vianocami, že už sa uvidíme až na jar alebo v lete, tak dcérky od Rózky plakali. Rózka má 8 detí a jej manžel je vo väzení. Už dve zimy sme deťom z osady mohli pomôcť s bundami a teplými topánkami cez misionárov z Rakúska. A tiež

evanjelický misionár z Poľska im veľmi pomáha pri výstavbe malých domčekov z dreva. Sú vďační za každú pomoc. A asi najviac som bola prekvapená, keď mi povedali, že sú najmä vďační za to, že: „Pán Boh nás našiel a On nás miluje a my milujeme Jeho!“

Keď som prišla prvýkrát do Bežoviec, tak som si pomyslela, že Pán Boh na týchto ľudí zabudol, ale bol to omyl. Dnes viem, že ja som musela pochopiť, že mám byť Bohu vďačná za to, čo mi zo svojej milosti dal. V januári tohto roku som mohla prežiť nádherný okamih, keď v kultúrnom dome, kde sme mali stretnutie spolu s misionármi z Rakúska, jedna mamička mi priniesla svoje dieťaťko, ktoré porodila doma, aby som jej dievčatku dala požehnanie. To bol moment, kedy som si

uvedomila, že moje srdce môj nebeský Otec spojil s touto osadou.

V liste Rímskym 5,5 sa píše: „*A nádej nezahanbuje, lebo láska Božia je nám rozliata v srdciach skrze Ducha Svätého, ktorý je nám daný.*“

Keď Pán Boh skrze Ducha vyleje svoju lásku do našich srdiec, náš postoj sa zmení. Nehľadíme už na seba, na svoj prospech, kto som, do akej cirkvi patrím. Zistíme, že naše srdcia sú prepojené s ľuďmi, ktorých by sme si ani nevšimli, odsúdili by sme ich a možno by sme sa k nim správali pohrdavo. Vďaka Pánu Bohu, že cez svojho Ducha mení naše postoje, pocity, myšlienky i nastavenie srdca a otvára naše vnútro pre ľudí, ktorí to potrebujú a ktorí sú rovnako vzácní a dôležití pre Pána Boha, ako my. ■

Modlitba za vnitřní svobodu od strachu

■ P. Vojtěch Kodet

Pane Ježíši Kriste, děkuji ti, že nejsem na život sám. Mám tebe a své blízké, které jsi mi dal. Děkuji ti, že jsi se mnou spojil svůj život a mohu za tebou přijít se vším, co mě tíží. Děkuji ti, že se před tebou nemusím vykazovat žádnou dokonalostí ani žádným výkonem. Víím, že mě miluješ takového, jaký jsem, a že víš, co nosím ve svém srdci a s čím každodenně zápasím. Je tolik skutečností, které mě chtějí od tebe vzdálit a sebrat mi vnitřní pokoj a svobodu, kterou jsi mi daroval. Dnes bych ti chtěl vydat zvlášť všechny své starosti, obavy, strachy a úzkosti.

Daruj mi, prosím, vnitřní svobodu od obavy, že nemám věci lidsky pod kontrolou, od ochromující starosti o zdraví své i svých blízkých, od strachu z nemoci a ze smrti, od úzkosti ze ztráty zaměstnání a chudoby, od katastrofických scénářů budoucnosti. Ty jsi Pánem mého života, života mých drahých i celého světa. Daruj mi prosím vnější i vnitřní svobodu, abych neměl strach stýkat se se svými bližními, abych uměl rozlišovat mezi zprávami, které ke mně přicházejí,

abych si zachoval naději v budoucnost a důvěru v tebe, a ze strachu nezapomněl žít.

Prosím tě, Pane Ježíši, ujmi se nás. Tolikrát jsi za svého života svým učedníkům říkal: „Nebojte se!“ Tolikrát jsi jim předával do jejich srdcí svůj pokoj.

Ujišťoval jsi je, že Otec ví, co potřebujeme a že má také sečteny všechny naše vlasy na hlavě.

Pomoz nám, abychom věřili víc tobě a tvému slovu než slovům, která zasévají strach. Prosím tě, sejmi z nás a z celé naší společnosti závoj strachu a úzkosti

a dej nám odvalu k důvěře, že se ti nic nevymkne z rukou.

Prosím tě o moudrost, abychom se dobře rozhodovali každý den a správně jednali.

Pokud máme projít nějakou životní zkouškou, dej nám, prosím, tu milost, abychom to přijali a nespolehali na sebe, svůj rozum a svoje síly.

Odevzdávám se ti, Pane Ježíši, na další den svého života. Odevzdávám ti také všechny své drahé a prosím tě, chraň nás před všemi úklady nepřítelů spásy, který rozsévá strach a ničí lidské vztahy, odvádí nás od tebe a od důvěry ve tvoji prozřetelnost, dobrotu a lásku.

Pošli své svaté anděly, ať chrání mě i všechny mé blízké od nemoci a nešťastných událostí. Veď mě, prosím, svým Duchem, ať mohu přinést pokoj všem, se kterými se setkám.

Amen. ■

Jar 2023 v našom cirkevnom zbere

■ Váš farár

Už je tu konečne normálny režim, teda čo sa týka protipandemických opatrení, ale nenormálny, čo sa týka napätej situácie za našou východnou hranicou. Slovensko sa dostalo úplne na vrchol rebríčka krajín Európy, ktoré si žijú svojou pravdou a dôverujú alternatívnym zdrojom informácií. Znamená to, že sa robíme múdrejšími, ako sú ostatní obyvatelia nášho kontinentu, ako Nemci, Francúzi, Angličania, ale aj ako Poliaci, Česi a Maďari, ktorí majú väčšinovo jasno v tom, kto je zodpovedný za vraždenie ľudí

a ničenie hodnôt na Ukrajine, ale aj v postoji k svojej prozápadnej orientácii a celkovému pohľadu na overiteľné fakty?

V živote cirkevného zboru sa tešíme, že sme už mohli prežívať mnohé požehnanie z rôznych stretnutí. Kiež v nás budujú živú vieru a zdravú dôveru v kresťanstvo založené na pravde Písma, aké priniesol náš Pán Ježiš Kristus.

Okrem pravidelných aktivít sme počas jarných mesiacov prežili aj toto:

- 31.3. – návšteva muzikálu Jesus Christ Superstar v divadle Jonáša Záborského v Prešove
- 2.4. – seniorátny konvent v Košicích
- 8.4. – Večera Pánova na mládeži
- 9.4. – veľkonočná nedeľa s programom detí z našich besiedok
- 14.-15.4. – sústreďenie konfirmandov na fare
- 16.6. – skúška konfirmandov po roku
- 1.5. – sestra farárka na celoslovenskom stretnutí žien v Nitre
- 14.5. – deň matiek s koncertom talentov po kostoloch
- 19.5. – prednáška Mjr. J. Gajdoša z NAKA o dezinformáciách pre rómsky dorast
- 28.5. – žatva spevokolov, Košice – Terasa
- 29.5. – bohoslužby pod nebom na Svätodušný pondelok, Čakanovce

Prajem požehnané leto – v požehnaní nášho Pána Boha a v spoločnosti rodiny nášho cirkevného zboru! ■

Biblia pre deti: Začiatok ľudského smútku, 1. časť

BOH STVORIL VŠETKO!

Keď Boh stvoril prvého človeka, Adama, ten žil so svojou ženou Evou v záhrade v Edene.

Boli dokonale šťastní, poslúchali Boha a tešili sa z Jeho prítomnosti až do jedného dňa ...

„Naozaj vám Boh povedal, že nemáte jesť zo žiadneho stromu?“ spýtal sa had Evy. „Možeme jesť z každého ovocia okrem jedného,“ odpovedala Eva „ak sa toho ovocia dotkneme, zomrieme.“

„Nezomriete!“ zachechtal sa had. „Budete ako Boh.“ Eva sa zchcelo ovocie toho stromu. Počúvala hada a jedla z neho.

Potom, ako bola Eva neposlušná Bohu, naviedla aj Adama, aby jedl z toho stromu. Adam mal povedať: „Nie! Nebudem neposlušný voči Božiemu slovu!“

Keď Adam a Eva zhršili, obidvaja spoznali, že sú nahí. Zošili si figové listy do zásteriek, zakryli s nimi a skryli sa v kríkoch pred Božou prítomnosťou.

V jeden chladný večer prišiel Boh do záhrady. Vedel čo Adam a Eva urobili. Adam obvinil Evu. Eva obvinila hada. Boh povedal: „Hada je prekliaty! Žena bude trpieť bolesťami pri rodení detí.“

„Adam, pretože si zhršil, zem bude prekliata trnami a bodliakmi. Budeš drieť a piť sa aby si si zabezpečil jedlo na každý deň.“

CIRKEVNÝ ZBOR ECAV RANKOVCE

PROGRAM ZBOROVÝCH PODUJATÍ

LETO 2023

Služby Božie	09:00 Bačkovík a Čakanovce 10:30 Boliarov a Rankovce
V Bačkovíku sa kvôli oprave kostola stretávame na obecnom úrade	
Večera Pánova	2. júl, 6. august, 9. september
Večierne - podľa dohody	Ďurďošík, Trstány, Herľany
Detská besiedka	PI 17:00 Čakanovce PI 17:30 Boliarov NE 9:30 Rankovce ŠT 17:00 Rankovce - rómska
Konfirmačná príprava	ŠT 18:00 Rankovce - rómska SO 17:00 Rankovce
Dorasto-Mládež	SO 18:00 Rankovce
Rodinky	19:00 1. a 3. sobota Bačkovík
Spevokol	ST 19:00 Rankovce
Pamiatky posvätenia kostola, zvonice	25.6. 9:00 Žirovce 25.6. 10:30 Mudrovce 9.7. 9:00 Čakanovce 23.7. 9:00 Bačkovík 27.8. 10:30 Boliarov

Pozývame: Výlet rodiniek, Poľsko – 2.-4.6.
Deň rodiny, spoločné bohoslužby Rankovce 10:00 – 18.6.
Návšteva Opálových baní (prihlásiť sa na fare) 15:00 – 18.6.
Dištriktuálny deň VD, Bardejov – 18.6.
Detský tábor, Párnica – 10.-14.7.
Dorastovo-mládežový tábor, Stará Lesná – 21.-26.7.

Vydavateľ: Cirkevný zbor ECAV Rankovce **Redakčná rada:** Ľubo Beňo, Monika Beňová, Katarína Hašková, Mária Hrehorová, Janette Peková **Grafika:** František Haško ml.

Ročník: XXVII. **Číslo:** 3 **Adresa redakcie:** Ev. farský úrad, Rankovce 21, 044 45

Mobil: 0918 828 307 **E-mail:** casopis.slovo@gmail.com (redakcia), ecav@rankovce.sk (farský úrad) **Web:** ecav.rankovce.sk